

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 października 2025 r.  
sprawy **G.R.**  
skazanego za czyn z art. 193 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,  
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi  
z dnia 12 lutego 2025 r., sygn. akt V Ka 549/24,  
utrzymującego w mocy  
wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi  
z dnia 26 stycznia 2024 r., sygn. akt V K 477/18,

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego G.R. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

## UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 26 stycznia 2024 r., sygn. akt V KK 477/18, uznano G.R. za winnego czynu z art. 193 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za który wymierzono karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych po 100 zł każda. Nadto, uniewinniono go od czynów opisanych w

pkt. II-VI części dyspozytywnej wyroku. Zasadzono także od oskarżonego nawiązkę w kwocie 1.000 zł na rzecz pokrzywdzonej W.M.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 12 lutego 2025 r., sygn. akt V Ka 549/24, utrzymano w mocy zaskarżony wyrok (oraz postanowienie z dnia 25.04.2024 r. w przedmiocie kosztów).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, na jego korzyść i zarzucając:

„Naruszenie przepisów postępowania, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt. 9 kpk - polegające na utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy, mimo iż Sąd I Instancji przypisał skazanemu G.R. inne zdarzenie, niż to zakreślone skargą oskarżyciela publicznego tj. jak wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku, czynu mającego polegać na wytrąceniu W.M. telefonu komórkowego poprzez otwór w ścianie - podczas, gdy w skardze oskarżyciela publicznego (zarzut z punktu I) wskazano jedynie na zachowanie polegające na *„wdarciu się do zajmowanego lokalu” poprzez dokonanie „zniszczenia ściany działowej oddzielającej mieszkanie najmowane przez W.M. od lokalu sąsiadującego poprzez wybicie otworu drzwiowego do mieszkania sąsiedniego”* i w zakresie tylko tego zdarzenia (składającego się na czyn ciągły zarzucony oskarżonemu) Sąd winien poczynić ustalenia faktyczne oraz poddać je wartościowaniu z punktu widzenia prawa karnego materialnego, nie zaś przypisywać inne zdarzenie, nie objęte zarzutem z pkt. I aktu oskarżenia, co w konsekwencji doprowadziło do przypisania skazanemu innego zdarzenia faktycznego (historycznego) - niż to, które zostało zakreślone granicami skargi, zwłaszcza, że Sąd I instancji ocenił zarzucone oskarżonemu zachowanie, w takim zakresie, jak przyjęte w akcie oskarżenia (tj. naruszenie miru domowego poprzez wykucie otworu w ścianie), jako nie wypełniające znamion czynu z art. 193 kk i w efekcie winien był uniewinnić oskarżonego G.R. w całości od czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia - nie zaś przypisywać zachowanie tam nie zawarte, co w konsekwencji doprowadziło do wydania w sprawie obu

rozstrzygnięć, z kwalifikowanym uchybieniem przepisom postępowania w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej”.

W oparciu o wyżej wskazany zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w zakresie dotyczącym czynu przypisanego w pkt. 1. i uniewinnienie skazanego G.R. od zarzucanego mu czynu z uwagi na oczywistą niesłuszność skazania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Łódź-Bałuty wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Sformułowany w kasacji, jedyny, zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., okazał się oczywiście bezzasadny. Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że stanowi on powielenie zarzutu apelacji, do którego Sąd Okręgowy odniósł się trafnie na s. 5-7 uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku. Czyn przypisany G.R. mieścił się bowiem w granicach aktu oskarżenia. Zarówno opis przypisanego czynu w zakresie czynności wdarcia się do mieszkania, jak i jego kwalifikacja prawna z art. 193 k.k., zostały ujęte w zarzucie I. aktu oskarżenia. Tożsame są także inne elementy czynu zarzucanego i przypisanego, jak jego data oraz osoba pokrzywdzonego. Lektura treści aktu oskarżenia i wyroku Sądu I instancji prowadzi do wniosku, że Sąd *a quo* dokonał ograniczenia zakresu odpowiedzialności karnoprawnej oskarżonego do wąskiego wycinka wniesionego przeciwko G.R. aktu oskarżenia. Eksponowana przez skarżącego kwestia wytrącenia z ręki telefonu pokrzywdzonej stanowi jedynie element ustaleń faktycznych sprawy, doprecyzowujący sposób wdarcia się oskarżonego do mieszkania. Zaznaczyć w tym miejscu trzeba, że Sąd I instancji ma prawo czynić własne ustalenia faktyczne, jeśli porusza się przy tym w granicach wniesionej skargi, a w przedmiotowej sprawie działanie Sądu Rejonowego tych granic nie przekroczyło i tożsamość zdarzenia historycznego została niewątpliwie zachowana.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia zarzucanej ani żadnej innej z wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści reguły ogólnej z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]